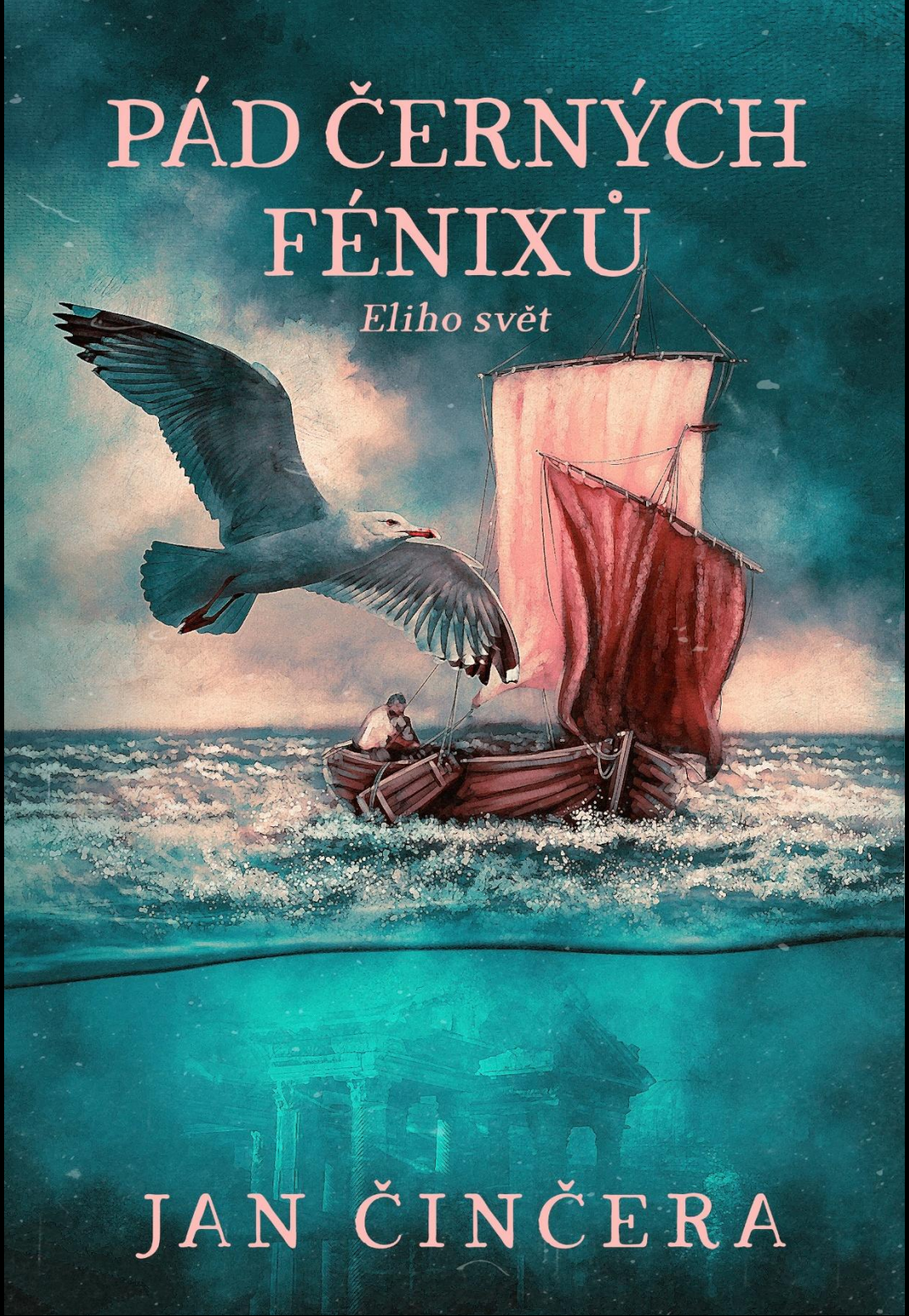
PÁD ČERNÝCH FÉNIXŮ

Eliho svět

JAN ČINČERA

PÁD ČERNÝCH FÉNIXŮ

Eliho svět

Jan Činčera

Věnování

Tyto a všechny ostatní příběhy z tohoto světa věnuji své dceři Pavlínce, která byla jejich první posluchačkou a bez které by nikdy nevznikly.

Předmluva

Přicestoval jsem do Starého světa s nejistotou v srdci. Po cestě jsem si přehrával všechny ty podivné události, které jsem zažil v Novém světě. Tlustočervíí dámu ve Velké Bystré, která hned poznala, že pocházím zpoza Závoje. Paní Kostičku a její znepokojivé otázky naznačující, že jsme jen figurky na hrací desce bohů. Krajně nepříjemné setkání s doktorem Lupinem (stále si netroufám otevřeně říct, kým podle všeho doopravdy je), podle kterého má můj pobyt na Eliho světě jakýsi skrytý účel.

Po přátelském přivítání hraniční hlídkou v Ur-ňamu se ale moje obavy rychle rozptýlily. Po prohlídce přístavu jsem dal na doporučení starší volavky z cestovní agentury a zaplatil si jednodenní výlet do Parku hladových dubů, vzdáleného jen dvě hodiny letu od města.

A zažil jsem svoje první zklamání na tomto pozoruhodném světě. Rezervace, obklopená původním lesem, byla poměrně malá a kromě několika informačních cedulí nenabízela návštěvníkům žádné další služby. Cedule samotné přetékaly textem. Bylo zjevné, že je vyrobil někdo s dobrými úmysly, ale bez jakýchkoliv znalostí zásad interpretace přírodního dědictví. Zdržel mě u nich jen profesionální zájem. Navíc jsem se o hladových dubech skutečně chtěl něco dozvědět.

Na holém kusu země, velkém asi jako hřiště na trpasličí pétanque, stálo asi dvacet těchto neblaze proslulých stromů. Nevypadaly moc dobře. Nebeský prach byl dávno pryč a z okolí už nebylo, co si brát.

Cedule u vchodu upozorňovala návštěvníky parku, aby v žádném případě v blízkosti stromů netábořili ani nepřespávali. Napadlo mě, jestli hrozí, že by hladové duby, lačné po jakékoliv jiskřičce života, z neukázněných návštěvníků skutečně dokázaly vysát jejich životní sílu. Nezdálo se mi to moc pravděpodobné, ale i tak mě při tom pomyšlení mrazilo.

Park hladových dubů je jediným takovým v celém Eliho světě. Kromě té dvacítky už žádné další takové stromy nikde nerostou. Dvojice sokolích rangerů každý den kontroluje větve a odstraňuje všechny žaludy. Odnést si alespoň jeden na památku je naprosto vyloučené.

Než jsem odešel, položil jsem jednomu dubu dlaň na kmen. Pokud mě cítil, nedal nic najevo. Ale možná už byl, stejně jako jeho tiše stojící bratři, ve svém srdci mrtvý. Stejně jako technomagie, která je kdysi s tak ničivými důsledky využívala. Nemohl jsem se zdržet pocitu, že je to vlastně dobře.

Pokud plánujete cestu za Závoj na Eliho svět, Park hladových dubů raději vynechejte. Není to hezké místo, a ještě několik nocí se mi o něm zdály ošklivé sny. Pokud chcete o hladových dubech vědět víc, přečtěte si deník kapitána Aeiase. Úryvky z něj jsem vložil do příběhu Lidé od Velké Řeky. Ale doopravdy to nepotřebujete. Můžete začít rovnou tady a teď.

ZA HRANOU

„Ostrov, který jsme pojmenovali podle jeho tvaru Hvězdný, nás nejprve zklamal. Téměř všude se sice rozkládaly hluboké dubové lesy, brzy jsme si ale uvědomili, že kromě dubů zde nic jiného nežije. Jako by duby vysály všechen život kolem sebe. Přistáli jsme u jednoho z nich a Menea jej začala zkoumat. Když jsme vykopali jeden z jeho kořenů, kroutil se a snažil se před námi zavrtat hlouběji do země.

Menea vyslovila pozoruhodnou teorii. Podle ní skutečně duby vysávají ze země život, nic dalšího proto vedle nich dlouhodobě nemá šanci přežít. Jakkoliv nám zněla její domněnka zlověstně, oba nás hned napadla stejná věc. Mají-li hladové duby (tak jsme je spolu v té chvíli pojmenovali) takovou schopnost, co by se stalo, kdybychom je – samozřejmě v malém měřítku a pod přísnou kontrolou – vysadili u nás, v zemi požehnané nebeským prachem? Dokázaly by svými kořeny nebeský prach nasát do svých kmenů? A pokud ano, usnadnily by nám tím jeho až dosud tak obtížnou těžbu?

Ta myšlenka nás oba vzrušila. Tolik věcí bychom mohli dokázat! Menea snila o ulicích osvětlených živoucím ohněm vyrobeným z nebeského prachu a o mocných strojích, které bychom živoucím ohněm mohli poháněť. Oči se jí třpytily. Byla to krásná chvíle a oba jsme podlehli jejímu kouzlu.“

Deník kapitána Aeia (Den 19, Měsíc Mořské panny, rok 1456 po sklenutí Duhového mostu)

Neukončená hra

Situace nevypadala dobře. Část jeho ptáků byla v zajetí a dalším hrozilo naprosté obklíčení. Hadrius zavřel oči a unaveně se zhoupl na bidýlku. *Po dvaadvaceti porážkách bych si zasloužil uhrát aspoň remízu.*

Otevřel oči. Velký Lupinár se na něj vlídně usmíval. Jeho červené oči zářily jako uhlíky. Pravou rukou si uhladil bílé vlasy a ledabyle přesunul kropenáče na vnější ochoz.

„Nevypadá to se mnou moc dobře, že?“ prohodil Hadrius. „Ale ještě se nevzdávám.“

„To bych od tebe ani nečekal, králi,“ odpověděl bůh. „Ve skutečnosti hraješ velice dobře. Na ptáka, ovšem. Ale mě je velmi těžké porazit.“

„Přesto se o to budu snažit,“ zamumlal Hadrius zarputile. „Jednou to vyjde.“

„Možná,“ pokrčil červenooký rameny. „Možná, králi. A možná taky ne. Jeden by si říkal, jestli není čas dostat se k něčemu důležitějšímu. Jakkoliv mě hra s tebou baví.“

„Důležitějšímu než hra gri-gro?“ podivil se král s hranou vážností. „To opravdu nevím, co by to mohlo být.“

Velký Lupinár si povzdechl. „Tahle hra ti už nejde tak dobře, králi. Dobře víš, kdo jsem. Víš, co ti můžu nabídnout. Víš, co jsem pro černé fénixe udělal v minulosti. Tak proč to zdržování?“

Hadrius zaváhal. Sáhl spárem směrem k červené jiřince, ale nedotkl se jí a položil spár zpátky na bidýlko.

„Vděčíme ti za mnohé," řekl pak. „Naučil jsi náš národ mluvit. A z nás, černých fénixů, jsi udělal to, co jsme. Krále a správce světa. Nikdy ti to nezapomeneme."

„Ale?"

Hadrius měl pocit, že ho červené oči propalují a snaží se mu proniknout do nejzazších úkrytů mysli.

„Ale teď máme vše, co potřebujeme," odpověděl neochotně. „Máme své město a vládneme světu. Nebo aspoň jeho části. Většina ptáků žije v klidu a beze strachu. Má střechu nad hlavou a misku zrní k obědu. Tak proč bychom potřebovali víc?"

„Co přestane růst, zemře," řekl Lupinár vážně. „Ne hned, ne najednou, ale zemře. Pomalu, postupně, krok za krokem. Ztratíte schopnost se měnit. Přizpůsobovat se změnám. Bránit se nepředvídaným událostem. Teď jsi spokojený. Budou stejně spokojené i tvoje děti? Vnoučata? Třeba je to jejich budoucnost, co jim bereš."

Hadrius se zavrtěl. Hovory s Velkým Lupinárem byly náročné. Ale věděl, co věděl.

„Moje babička mě před tebou varovala," řekl nakonec. „Říkala, že si máme na tebe dávat pozor, až přijdeš. Říkala, že ti nemáme věřit. Že hraješ s ptáky svoje hry. Používáš je pro svoje cíle. Jako tyhle figurky," pokynul křídlem směrem k hrací desce.

„Neyra?“ usmál se Lupinár, „myslel jsem si, že vám něco takového mohla nasadit do hlavy. Bylo to hodné děvče, když jsem se s ní potkal. A vím, že byla i skvělá královna. Ale v tomhle se mýlila.“

„Opravdu?“ podíval se mu Hadrius do očí. „Chceš mi říct, že nám pomáháš jen tak? Že tím nesleduješ nějaký svůj zájem?“

„Jistěže sleduji. Ale můj zájem se shoduje s tím, co je pro vás nejlepší. Představ si budoucnost, Hadrie. Budoucnost, ve které budou ptáci žít o polovinu déle než teď. Nebudou umírat na nemoci, na které dnes nemáte lék. Budou cestovat v létajících strojích na vzdálené světy. Znát všechna tajemství, která ukrývá země, vzduch i mořské hlubiny. Můžete být jako my. Jako já. Jednou. Nestojí taková budoucnost za trochu pozornosti tomu, co ti chci říct?“

„A co mi chceš říct?“ chraplavě zašeptal Hadrius. Točila se mu hlava.

„Živoucí oheň, Hadrie,“ Lupinárovy oči se do něj zabodávaly a jeho hlas ho připravoval o vůli, „živoucí oheň je klíč ke všemu. Je tím, co vám dá sílu. Tím, co vám umožní udělat ten skok. Musíte se naučit, jak jej účinněji vyrábět.“

„To přece umíme,“ zavrtěl král ztěžka hlavou. „Uvolňujeme jej z nebeského prachu, který nacházíme v Přímoří.“

„Stovky let sbíráte nebeský prach pořád stejně,“ ušklíbl se muž proti němu, „lopotíte se a stejně jej máte jen tolik, abyste získali živoucí oheň pro ty vaše blýskavé biče a pár technolamp, co ti svítí v paláci. Co kdybych ti řekl, že to jde i jinak? Že existuje způsob, jak sklízet velké množství nebeského prachu se zlomkem úsilí, které vynakládáte teď?“

Hadrius znovu zavřel oči. Myšlenky se mu opět projasnily. Když ho neviděl, byla Lupinárova přítomnost mnohem méně drtící.

„Aeiasův deník," zašeptal. Odkašlal si a začal mluvit s větší jistotou. Oči nechával pro jistotu zavřené. „Babička naznačovala, že v něm je něco takového. A varovala nás před tím."

Otevřel oči. Teď už si byl jistý.

„Četl jsem ho," doplnil. „Vím, co máš na mysli. Já ten tvůj tajný způsob na těžbu nebeského prachu znám. Ale víš co? Já ho nechci použít."

Velký Lupinár na něj zíral. Hadrius cítil sílu jeho osobnosti. Zaťal spáry do bidýlka a obrnil svou vůli.

„Hadrie, Hadrie," řekl pak jeho host. „Neyra na tebe měla špatný vliv. Tak jako ona, i ty jsi tvrdohlavý a bráníš se tomu, co je pro tebe dobré. Ale tak jako ona, nakonec i ty stejně půjdeš cestou, kterou jsem pro tebe připravil. A kdyby ne ty, tak tvoji nástupci ano."

„Nic nepotřebujeme," odpověděl Hadrius zarytě. „Nemáme důvod."

„Možná ne teď," pokrčil Lupinár rameny. „Ale jak jsi před chvílí správně připustil, váš svět není celý svět. Jste jeden ostrov mezi dalšími. Můžete chtít, aby se na něm nic nezměnilo, ale změna přijde za vámi. A přinutí vás, abyste se změnili i vy. Změnili, nebo zanikli."

Lehce zavrtěl hlavou a znovu se pousmál. „Se mnou nemůžeš vyhrát, Hadrie."

„Možná ne," odpověděl král, „ale snad nemusím ani prohrát." Zaváhal, sáhl znovu po jiřince, tentokrát ji uchopil a postavil mimo hrací plán.

„Vidíš," zaklapal na Lupinára zobákem v ptačí nápodobě úsměvu, „stačí, když nebudu hrát podle tvých pravidel."

Lupinár se předklonil a díval se mu zblízka do tváře. Červené oči mu jemně světélkovaly. Jeho úsměv se rozšiřoval.

„Velmi vtipné, králi Hadrie," řekl pak. „Velmi vtipné. Kdybych měl s sebou svoji lyru, zahrál bych ti teď písničku. Škoda, že o ni přijdeš."

Zvedl se od hracího plánu. Sklonil hlavu na pozdrav, otočil se a beze slova odešel.

Hadrius II., král Města černých fénixů, seděl na bidýlku a oddechoval. Rozhovor s červenookým jej vyčerpal. *Ale vedl jsem si dobře.*

Pak jeho oči sklouzly k hracímu plánu. Figurka červené jiřinky už nebyla stranou hracího plánu. Stála na políčku hned vedle černého fénixe.

Zachvěl se. *Až budu vyprávět o mém setkání s Velkým Lupinárem, tak tuhle část vynechám*, rozhodl se. *Ať si myslí, že jsme vyhráli.*

Starý svět

Razi se ohnala po mouše a utřela si pot z čela. Nebyla si jistá, jestli je takhle horko všude ve Starém světě, ale v Ur-ňamu bylo. Alespoň už jí nebylo tak špatně, jako když před měsícem vypluli z Bílých přístavů. Celý první týden prozvracela. Když už si začala zvykat, přišla bouře a zvracela zase. K tomu málem vypadla do moře. Na poslední chvíli ji chytil táta, kterému pak ohodila košili. Sněhule si z ní dělala legraci až skoro do Ur-ňamu.

Její první dojmy z přístavního města Starého světa nebyly nic moc. Přístav tady sice byl už někdy před sto lety, ale pořádné město u něj začalo vznikat až teď. Desítky větších a menších staveb, na kterých dřeli ti, co se sem dostali dřív. Lidé, ženy i muži všeho věku tesali trámy a nosili je na místa, která ukazovali stavbyvedoucí kroužící nad jejich hlavami. O kus dál se zdilo. Černovlasá rodinka se supěním tlačila opracovaný kámen, jenž měl doplnit pomalu rostoucí přístavní zeď. Jejich hlídač, veliký černý datel, seděl opodál a líně jim kynul křídlem. „Tam ne, vy paka," vyfoukl znuděně, „víc napravo, támhle!"

Fronta se trochu pohnula a Razi o krok postoupila. Letmo zkontrolovala, že jsou všichni s ní. *Samozřejmě. Kam by taky šli.* Matka se právě oháněla kusem látky, který utrhla kdoví kde, aby odehnala nenasytné mouchy. Otec se na ni usmál.

„Jde to docela dobře, řekl bych," prohodil optimisticky.

„Dobře?" vyjela po něm matka. „Už tu stojíme aspoň čtyři hodiny. Nechápu, proč si to neumějí zařídit líp."

„Buďte zticha," okřikla je Sněhule. „Mouchy, horko, a ještě na sebe budete štěkat."

„My na sebe neštěkáme, dcero," zamračila se matka. „Klidně si tu s tvým otcem vyměňujeme názory."

„Je to pravda," potvrdil otec. „Úplně klidně."

„Hele, za chvíli budeme na řadě," snažila se je uklidnit Razi. Skutečně. Fronta se opět pohnula. Mezi nimi a vstupem do veliké budovy s nápisem „Úřad pro přistěhovalce. Lidé vítáni, ostatní ať se neobtěžují." už stály nanejvýš dvě jiné rodiny.

„Co asi myslí tím „ostatní"?" zamyslel se otec.

„To je snad jasný," ušklíbla se matka. „O tlustočervy tady nikdo nestojí. Tady ani jinde."

„Tak snad to tak je," odpověděl nejistě. „Doufám, že nám nebudou dělat problémy."

„Jestli budou, tak jim je budu dělat taky," zamračila se matka. „Nejeli jsme měsíc přes moře, aby nás tady někdo peskoval kvůli šikmejm uším."

„Jestli jste trpaslíci, tak můžete rovnou zpátky na loď a nemusíte tady zdržovat," zavolala na ně žena, stojící ve frontě za nimi. V náručí držela sotva roční mimino. „Všichni říkali, že trpaslíky neberou."

„Kdo je u vás trpaslík, paní?" obořila se na ni matka, „a navíc vám po tom nic není. Připluli jsme, jsme tady a zůstaneme tady."

„No, já jenom říkám, co jsem slyšela," bránila se žena. „Nemusíte na mě hned křičet."

„Tak si to nechte pro sebe," sjela ji matka. „Nikoho to nezajímá."

„Ale Máto," položil jí otec ruku na rameno, „to je v pořádku. Paní jenom řekla svůj názor. To je všecko."

„Hele, už budeme na řadě," přerušila je Razi. Přestali se hádat a otočili se k ní. Ve frontě před nimi už nikdo nestál. Fialová technomagická lampička zavěšená nad dveřmi zablikala.

„Jdeme," zavelela matka.

Razi vzala za kliku a vstoupila dovnitř.

Ocitli se v malé, prostě vybavené kanceláři. Za velkým stolem seděla na bidýlku sýkorka, oblečená do modrého pláště úřednice Království černých fénixů. Mávla jim křídlem.

„Pojďte blíž, prosím," řekla, „a zavřete dveře."

Razi se rozhlédla kolem. Kancelář byla opravdu malá. Za bidýlkem byla ve stěně malá dvířka, kde asi úřednice měla nějaké své osobní potřeby. *Zajímalo by mě, kam chodí na záchod? Lítá ven? Nad moře?* Ušklíbla se.

Na druhé straně kanceláře byly ještě druhé dveře, kterými asi odešli všichni, kdo čekali ve frontě před nimi. *Tudy za chvíli půjdeme i my. Až nás přidělí na nějakou práci. Budeme tahat kameny, jako ta rodinka v přístavu.*

Sýkorka si odkašlala. Vyskočila na stůl, odsunula pár papírů a přisunula si nový.

„Vítejte v Ur-ňamu," řekla bez jakékoliv vřelosti v hlase. „Vaše jména, prosím?"

Otec postoupil dopředu. „Já jsem Veverák," představil se a přátelsky se na otrávenou úřednici usmál. „A tohle je moje rodina. Moje paní, Máta. Moje dcery, starší Razi, mladší Sněhule. Právě jsme

přijeli. Rádi bychom dostali nějakou práci a dočasné ubytování. Jsme zvyklí pracovat."

„A co umíte, pane Veveráku?" vzhlédla k němu sýkorka. „Máme velkou poptávku zejména po tesařích, zednících a kamenících. Ale hodili by se i další řemeslníci."

„Jsme všichni skvělí lovci," vložila se do toho matka a postoupila ke stolu. „Mohli bychom dodávat maso pro dělníky. Ti, které jsme viděli po cestě z přístavu, vypadali dost podvyživeně. Aspoň teda některý."

„To asi nebude moc k užitku," zavrtěla hlavou úřednice. „Kolem města se toho moc ulovit nedá. Všechno jídlo dovážíme z farem. Ale," zarazila se, „počkejte. Mohu se podívat na vaše ucho?"

„A co vás zajímá na mejch uších?" zamračila se na ni matka. „Mám dvě, jako všichni. Nebo aspoň většina."

„Na počtu nezáleží," sýkorka vypadala, že ji matka trochu štve (což nebyl žádný div, připustila v duchu Razi. Matka tak působila na většinu lidí. A zjevně i na ptáky.). „Na tvaru ano," dokončila úřednice. Popolétla trochu do vzduchu, zastavila se ve výšce matčiny hlavy a opět se vrátila zpátky na stůl.

„Vy jste trpaslice?" zeptala se.

„Já?" podivila se matka.

„Bavím se snad s někým jiným?" odsekla sýkorka.

„Jo, ještě s mým mužem," nedala se matka.

„Váš muž," vysvětlila úřednice, „má uši kulaté. Je tedy člověk. To je v pořádku. Vaše dcery," sýkorka zamávala křídly, vznesla a zakroužila jim nad hlavami, „jsou – mladší člověk," pokračovala, když

se opět vrátila na stůl, „ale starší je trpaslice. Takže dva trpaslíci, dva lidé. To je problém."

„Ale to bude nedorozumění," vložil se do toho otec. Naklonil se nad stůl a přátelsky se na sýkorku usmál. „Musíte pochopit, že u nás v Novém světě jsou sňatky lidí s trpaslíky velmi běžné. Od pádu tlustočervíříše se prostě bereme navzájem. Moje paní měla trpaslíka mezi předky, ale už to je několik generací zpátky. Někdy se prostě některé rysy ukážou i takhle se zpožděním."

Sýkorka nerozhodně klepala spárem o stůl. „Můžete to nějak dokázat?" zeptala se pak. „Máte nějaké listiny, rodokmen, nebo tak něco?"

„Rodo-co?" vyvalila na ni oči Sněhule. „To jako klacek na dělání dětí?" Začala se smát.

„Ticho," okřikla ji matka. „Paní úřednice mluví s náma." Otočila se znovu k sýkorce.

„A k čemu bychom jako takovou věc potřebovali?" zamračila se. „Jsme tady, tak nás někam pošlete. Nebo nás neposílejte nikam a my si něco najdeme."

„Pochybuji," odsekla sýkorka, „že byste z té druhé možnosti byli nadšeni. Jste cizí, neznáte situaci."

Zamyslela se. „Zuby?" zeptala se.

„Mám," podívala se na ni matka jedovatě. „Na rozdíl od vás." Vypadala, že každou chvíli vybouchne.

„Rovné," nevšímala si jí úřednice. „Hm."

„Mohla byste nám to tedy vysvětlit?" snažil se otec uklidnit situaci. „V čem je přesně problém? Pokud tedy někde nějaký je?"

Sýkorka opět zaklepala spárem po stole. „Podle zákona královny Neyry," řekla pak, „máme povinnost se dobře postarat o každého člověka, který dorazí do Starého světa. Jenomže královna svůj rozkaz vydala před téměř sto padesáti lety a tehdy se počet lidí dal spočítat na spárech. Zatímco teď, no," zarazila se, „asi jste to venku viděli sami. Nevím, co se u vás děje, ale přichází vás sem pořád víc a víc. Takže se snažíme starat o lidi, jak to jde. A ostatní, trpaslíky, nebo kdo se nám to sem ještě zkouší dostat, zase rychle posíláme zpátky. Ačkoliv, někteří nám utečou a pak dělají problémy."

Zmlkla a zamyslela se.

„Míšenci," řekla pak. „Dva lidé, dva míšenci. Míšence bych měla poslat pryč, ale protože jste rodina, nebudu vás dělit. Jestli souhlasíte, budu k vám ke všem přistupovat jako k míšencům."

„A co by to pro nás znamenalo?" zeptal se otec. „Budete pro nás mít práci? A místo, kde přespat, než si něco vyděláme a budeme moct jít dál?"

„Tak, ano," odpověděla sýkorka. Razi se zdálo, že se dívá stranou. „Ano. Ačkoliv musíte pochopit, že to nebude tak dobrá práce, jako kdybyste byli všichni lidé."

„To jako budeme umejvat hajzly, nebo co?" zeptala se Sněhule.

„Sněhule!" okřikla ji matka. „Ještě jednou a dostaneš!" otočila se k úřednici. Nadechla se, ale otec jí opět konejšivě položil ruku na rameno.

„Jak jsem říkal," řekl, „jsme zvyklí na těžkou práci. Vezmeme, co je. Nějak se začít musí. Kam máme jít?"

„Zítra ráno," odpověděla mu úřednice a kreslila si u toho pařátem na stůl, „buďte za úsvitu u jižní brány. Půjdete se skupinou. Budete pracovat na farmě. Kus cesty od města."

Hrábla po jedné listině, namočila dráp do inkoustu a rychle nakreslila pár znaků. „Tohle si vezměte," strčila k nim popsaný papír. „Je to potvrzení o vašem přidělení. Ukážete ho zítra vůdci skupiny. Bude vědět, co s vámi."

„Velice vám děkujeme," pokývl jí otec. „Je od vás laskavé, že jste nakonec našla řešení naší situace. Slibujeme, že budeme dobrými občany Království."

„To určitě," odpověděla sýkorka a nedívala se mu do očí. „To určitě. Tak hodně štěstí," zamumlala ještě a pokynula jim k zadnímu vchodu.

Venku bylo stejně horko, jako předtím.

„Tak," řekla matka, „to bysme měli. Pěkně nepříjemná ptačice, ale nakonec to máme v kapse. Co teď?"

„Nepůjdeme se projít?" navrhla Razi. „Do zítřka máme dost času."

„Supr nápad," souhlasila Sněhule. „Zajímalo by mě, jestli to je všude stejně hnusný jako tady."

„Sněhule," okřikl ji tentokrát otec. „Je to náš nový domov. Teď možná nevypadá nic moc, ale časem se nám tady bude líbit."

„Tak to jsem fakt zvědavá," vyplázla na něj jazyk.

Ach jo, pomyslela si Razi. *Měli jsme zůstat doma.* Rozhlédla se po městě, které jí vyrůstalo před očima a které se mělo stát jejím novým domovem. Najednou uslyšela křik.

První úkol

„Tohle bude hlavní náměstí," ukazovala mu Zarea křídlem na velkou nezastavěnou plochu, ze všech stran obklopenou dvoupatrovými budovami obloženými lešením, na kterých se činili dělníci. „Mělo by být skoro tak veliké jako Náměstí Snílků. Pokud si ho teda pamatuju dobře."

„Pamatuješ," zamrkal na ni Eiros. „Za těch pět let se ve Městě černých fénixů moc nezměnilo. Jen snad ta krčma, do které jsi mě tehdy chtěla zatáhnout, změnila majitele." Zasmál se. „Bylo mi tehdy dvanáct. Matka se na tebe zlobila ještě měsíc poté, co jste odletěli."

Vesele krákla. Zakroužila a přistála uprostřed náměstí. Přilétl k ní. Stáli a dívali se, jak skupina mužů vytahuje po kladce vzhůru těžký balvan.

„Co tomu říkáš?" zeptala se ho po chvíli.

„Na pohled všechno šlape," odpověděl. „Matka bude spokojená. Podívám se ještě na pár míst, ale myslím, že všechno bude v pořádku."

„Pořád nerozumím tomu," řekla, „proč tě vlastně poslala. Máma posílá tvojí matce pravidelné zprávy. Píše tam všechno, co je potřeba."

Pokrčil rameny. „Nějaké klepy. Prý že to tady nemáte ve spárech a že se tu dějí špatné věci. Matka to nejprve házela do koše. Ale když už to byla několikátá zpráva, požádala mě, ať se přiletím podívat. Nakonec, je mi sedmnáct a ještě mě k ničemu nepustila. Tohle je poprvé, co mi nikdo nekouká pod křídla."

„Ne všichni dokáží ocenit, co moje matka pro Ur-ňam i celé království udělala," řekla Zarea vášnivě. „Je moudrá, obětavá a ví, co je její povinnost. Jako všichni černí fénixové."

„Nepochybuji, že Postugata je pták na svém místě," souhlasil Eiros. „Ani moje matka o ní nepochybuje. Ale chtěla ukázat, že měří všem stejně."

Otočil k ní hlavu. „Ty i tvoje matka jste naši dlouholetí přátelé. Přátelé a příbuzní. Černí fénixové. Všichni musí vidět, že spravujete Ur-ňam proto, jací jste. Ne proto, kdo jste."

„Hm," pokrčila hlavou. „Samozřejmě." Zamávala křídly a vznesla se nad něj. „Tak kam teď, vznešený princi?"

Zasmál se a vyletěl k ní. „Náměstí jsme viděli," řekl. „A taky guvernérský palác, a do toho se večer zase vrátíme. A divadlo, i když to zatím byla jen díra v zemi. Tak co třeba ještě přístav?"

Rozladilo ji to. „Přístav není hezké místo, Eirosi. Vlastně je nejhorší z celého Ur-ňamu. Víš, že tam musíme třídit přistěhovalce. Z každé lodi přijde kromě lidí taky pár trpaslíků a ty pak musíme posílat zpátky. Většina se nebrání, ale někteří se snaží utéct a pak se brání zatčení. Není to pěkná podívaná."

„Právě proto bych tam měl jít," trval si na svém. „Ať vidím i to nejhorší, co se tu dá najít."

„Jak chceš. Ale pak se nediv, když do něčeho vlítneš. A drž se u mě."

„Budu," slíbil.

Nabrali výšku a vyrazili směrem k přístavu.

„Támhle," ukázala mu Zarea zobákem. „Ta budova je kancelář pro přistěhovalce. Fronta vede až k přístavu. Dnes ráno přijela loď. Ještě nestihli odbavit všechny."

Zakroužili nad budovou.

„Podívej," upozornil ji, „támhle se něco děje."

Slétli níž. Na prašné ulici, zády k budově kanceláře, stála jakási rodinka přistěhovalců. Muž, žena, dvě dívky. Kolem nich právě probíhali dva muži, podle zešikmených uší trpaslíci. Očividně se snažili doběhnout na místo, kde se ulice rozdvojovala do menších uliček.

Za nimi se řítilo několik dalších mužů oblečených do zelených plášťů se znakem fénixe. Křičeli na utíkající a snažili se je dohnat. Trpaslíci je ignorovali. Náhle se na druhé straně ulice, naproti trpaslíkům, objevili muž a žena v zelených pláštích a namířili proti prchajícím trpaslíkům kuše. Ti se zastavili a rozhlédli. Jeden z nich se vrhnul mezi rozestavěné lešení po levé ruce a zmizel Eirosovi z dohledu. Druhý ho chtěl následovat, ale už to nestihnul. Žena vystřelila a šipka srazila trpaslíka k zemi. Pronásledovatelé v zelených pláštích ho dohnali a shlukli se kolem něho.

„Letíme tam," vykřikl Eiros. Na nic nečekal a několika mávnutími se dostal nad skupinu.

„Co se tady stalo?" zakřičel na zelené pláště. Zarea k němu přiletěla. Muži zvedli hlavu. Eiros zahlédl zraněného trpaslíka ležícího na zemi.

„Nic zvláštního, pane," odpověděl mu jeden z mužů. Měl černé vlasy a vousy, které mu zakrývaly celou bradu. Na pravém uchu se

mu stříbrně leskla náušnice. „Jenom trpaslíci. Jeden nám proklouzl, ale najdeme ho. Tady v Ur-ňamu nemá šanci."

„Princezno," rozpoznal jiný muž Zareu a uklonil se. „Děláme svoji práci."

„Bylo nutné toho muže zranit?" zeptal se Eiros. „Pokud vím, máte trpaslíky pouze vracet zpět na loď. Nikoliv střílet po nich z kuše. Mohli jste ho zabít. A jak to, že používáte zbraně? Máte od guvernérky povolení pracovat jako pořádková služba? A kde je váš nadřízený ptačí důstojník?"

Eirosovi se zdálo, že se někteří muži v zelených pláštích ušklíbli. Zarea nic neříkala. Všiml si, že se ke skupině připojila už i žena, která zranila trpaslíka.

„Takovou záležitost bude třeba prošetřit," pokračoval Eiros. „A toho muže okamžitě ošetřete."

„Jistě, pane," uklonil se muž s náušnicí. Obrátil se k ostatním.

„Takže, slyšeli jste pana fénixe. Odneseme toho trpaslíka k nám na základnu a tam se o něho postaráme. Rebi a Uko, vy se podívejte po tom, co nám utekl."

Muži chytli zraněného za ruce a za nohy a začali ho odnášet. Dvojice, která předtím zaskočila prchající trpaslíky, se vydala do míst, kam zmizel druhý z pronásledovaných.

Eiros si uvědomil, že rodinka, kterou před chvílí zahlédl, na ně zírá. Doletěl k nim.

„Omlouvám se za to, co se stalo," řekl. „Udržet pořádek při tolika nově příchozích je obtížné. Chápu, že vás to zaskočilo."

„Zaskočilo?“ vyvalila na něj oči žena. Eiros si všiml, že má také zešikmené uši. Jinak ale vypadala jako člověk. „Člověče… teda ptáku, vždyť oni ho málem zabili!“

„Je mi to opravdu líto,“ sklonil hlavu Eiros. „Postarám se o to, aby byla celá záležitost co nejpřísněji prošetřena.“

Pohlédl na rodinu. „Mohu se zeptat, kam máte namířeno?“ zeptal se pak. „Jsem zde na kontrolní cestě a snažím se seznámit se zdejšími poměry.“

„Přidělili nás na nějakou farmu,“ odpověděla starší z obou dívek. „Nevíme, kam. Zítra máme být u jižní brány. Tak asi někde na jihu.“

Eiros si všiml, že se k nim připojila Zarea. Uvědomil si, že celou dobu mlčí.

„Nevíš, kde to je?“ zeptal se. „Farma na jihu?“

„To bude jedna z těch farem, co řídí naši lidští partneři,“ odpověděla neochotně. „Je to spíš na jihozápad. Den letu. Pro ně tři dny cesty.“

„Rád bych se tam podíval,“ rozhodl se Eiros. „Ur-ňam už jsem viděl. Ty nové farmy by matku určitě zajímaly. Mám pocit, že v těch udáních se o nich také něco psalo.“

„Měli bychom letět,“ řekla Zarea. Zamávala křídly a vznesla se do výšky. Eiros si uvědomil, že se na rodinu před nimi ani nepodívala. Jako kdyby byli vzduch.

„Tak snad se zase brzy uvidíme,“ řekl jim. „A doufám, že se vám naše země brzy ukáže ze své lepší stránky.“

„To doufám, černej ptáku,“ zaškaredila se na něj žena.

„Máto," pohlédl na ni muž nesouhlasně. „Nezlobte se na ni," usmál se omluvně na Eirose. „Je z toho ještě v šoku."

„Samozřejmě," přikývl Eiros chápavě.

„Díky," usmála se na něj dívka. Prohlédl si ji. Měla dlouhé vlasy, modré oči a na tvářích zvláštní, kropenaté maskování. *Vlastně tomu lidé říkají pihy*, uvědomil si.

„Tak hodně štěstí," pokynul jim. Roztáhl černá křídla a odletěl za Zareou.

Noční porada

Princ byl naštěstí po dlouhém dni unaven a šel brzy spát. Po jeho odchodu poslala matka rychlou vlaštovku se zprávou a za hodinu se tak mohli sejít v její kanceláři. Zarea byla na Chlada, matčina tlustočervího společníka, už zvyklá, takže už jí nevadilo, jak se rozvaluje na pohodlném gauči. Bumbo, jeho pravá ruka, seděl se zdvořilým výrazem a sepnutýma rukama po jeho pravici. Odpoledne nedala Eirosovi najevo, že ho zná a ani on se neprozradil. Musela ocenit jeho profesionalitu.

Matka seděla v křesle na protější straně. V pravém spáru držela sklenici vína, do kterého už si jednou přilévala. V poslední době trávila u vína téměř každý večer.

„Jak víte," zahájila matka poradu, „kontrolní cesta prince Eirose bohužel neprobíhá dobře. Přestože se moje dcera snažila jej udržet stranou od všech nepříjemností, nakonec se jí to nepodařilo. Princ zjistil, že k udržování pořádku ve městě využíváme lidské hlídky, které nosí zbraně a které neřídí žádný pták. To není dobré. Ale bohužel to není všechno."

Pohlédla na ni. Zarea si odkašlala. „Eiros se seznámil s nějakou rodinou míšenců," vysvětlovala. „Ubi je poslala na Jižní Farmu. Chce se tam podívat."

„To je opravdu nešťastné," zabručel hlubokým hlasem Chlad a zavrtěl se na gauči. Jak se natáhl ke sklenici vína, zavlnily se mu kožní

záhyby v horní části trupu a uvolnily oblak tlustočervího pachu. „Nemůžete mu to rozmluvit?“

„Obávám se, že je rozhodnut,“ zavrtěla matka hlavou. „Znám Eirose od narození. Vždycky byl tvrdohlavý a nešlo jej přesvědčit, pokud si něco vzal do hlavy.“

„To ta nehoda v přístavu,“ navázala Zarea. „Do té doby jsem ho měla pod kontrolou. Teď si myslí, že možná všechno nefunguje tak, jak mu tvrdíme. Nevíme taky, jaké zprávy dostala královna.“

„Eiros je hodný hoch, ale beznadějně naivní,“ řekla matka. „Myslí si, že je možné udržovat pořádek prostě tak, že všem řekne, aby se chovali hezky. Nechápe, že to tak nefunguje. Myslím, že to má po své matce. Beatrice taky vidí jen to, co chce vidět.“

„Tím je to ještě horší,“ pokrčil rameny Chlad. „Obávám se, že princ nebude ochoten přijmout naše farmy jako to, čím jsou. Totiž nezbytným opatřením k zajištění pořádku ve městě. Je-li takový, jak říkáte, mohl by reagovat neuváženě.“

„Můžu ho tady ještě na pár dní zabavit,“ navrhla Zarea. „Uspořádáme pro něj recepci. Setkání s významnými ptáky. Kněži Černého vejce. Divadelní představení.“

„Jak dlouho si myslíte, že se vám ho podaří zdržet?“ zeptal se Chlad.

„Čtyři dny. Možná pět. Když se budu snažit, tak celý týden.“

„Dobře,“ zavlnil Chlad tykadly na kulaté hlavě. „Bumbo,“ obrátil se na svého lidského společníka, který až dosud nic neřekl, „pojedeš do Jižního tábora. Informuj strážné a připravte všechno tak, aby princ viděl jen to, co chceme, aby viděl. Ráno se za mnou ještě stav pro podrobnější rozkazy.“

„Ano, pane," odpověděl muž.

„Pak jsme tedy domluveni," uzavřel Chlad a položil na stůl prázdnou sklenici. „Vy prince zdržíte a my se postaráme o jeho přivítání v táboře. Budeme-li mít štěstí, princ za týden spokojeně odletí a my můžeme pokračovat v důležitějších věcech."

„A co když ne?" zeptala se matka. „Nechci znát podrobnosti, ale co když princ na farmě zjistí…," nedořekla.

Chlad pokrčil rameny. „Pak budeme muset řešit situaci jinak."

„Eirosovi se nesmí nic stát!" vyhrkla Zarea. „Je to můj kamarád z dětství. A navíc princ. Nástupce trůnu."

Matka si nalila další víno. Nic neříkala.

Chlad ji tiše pozoroval.

„To je samozřejmé, princezno," ujistil ji.

Před branou

Bumbo si prohlížel skupinu míšenců, kteří měli doplnit řady těch, kteří pro jeho Organizaci zajišťovali sklizeň z Jižní Farmy. Vzhledem k příkazům, jež před chvílí dostal od Chlada, si to moc dlouho neužijí. *Možná je to tak pro ně lepší.*

Zachytil pohled pihaté dívky, kterou včera zahlédl v přístavu. Vedle ní stál zbytek její rodiny – muž a žena, oba ve středním věku. Mladší dívka, asi sestra. Normální rodinka jako spousta jiných, co přijížděly z Nového světa. Taková, z jaké kdysi sám utekl.

Muž k němu přistoupil.

„Jak je to daleko, příteli?“ zeptal se. „Trochu jsme se ve městě ptali, ale nikdo nám nebyl schopný odpovědět.“

Bumbo pokrčil rameny. „Tři dny pěšky,“ odpověděl. „Míň, když půjdete rychle. Moji lidé se postarají, abyste nikde nebloudili.“

„Vy s námi nejedete?“ zvedl muž obočí.

„Musím ještě něco zařídit,“ odpověděl vyhýbavě. „Ale potkáme se na místě.“

„A mohl byste nám aspoň prozradit, co vlastně budeme pěstovat?“, přistoupila k němu žena. „Připadá mi zvláštní, že to nikdo nevěděl. Asi nějaký obilí, ne?“

„Obilí ne,“ pokrčil rameny. „Špatně se to vysvětluje. Uvidíte sami.“

„Jak se vám povedlo dostat takovou práci?“ podívala se mu pihovatá dívka do očí. „Máte koně, kuši. Sloužíte ve zdejší posádce?“

Opětoval jí pohled. „Snažil jsem se," odpověděl. „Dělal jsem, co bylo potřeba. A našel jsem si dobré přátele."

„Budeme vděčni za jakoukoliv radu," usmál se na něj muž přátelsky. „Jsme tady teprve druhý den a všechno je… jiné než u nás. Pokud byste si na nás na farmě našel někdy čas, byl bych vám velice vděčný."

Bumbo na ně už neměl náladu a rozhodně se s nimi nechtěl přátelit. Práce a osobní život byly světy, které se snažil držet vždy oddělené daleko od sebe.

„Radu?" ušklíbl se a pobídl patami koně. „Měli jste zůstat doma," odpověděl a vyrazil od brány.

Jeho tým, Porgi, Krum, Haluz a Seluša zatím organizovali skupinu míšenců na cestu, která je čeká. Oproti tomu, co říkal tomu tatíkovi, nečekal, že se s rodinkou ještě uvidí. Alespoň v to doufal. Odplivnul si. *Jeden musí brát práci takovou, jaká je*, pomyslel si.

Pustil to z hlavy. Cesta byla ještě dlouhá a měl toho ještě hodně, co bylo třeba zařídit.

Cesta na farmu

Lesy, jimiž se celý den prodírali, nebyly zas o tolik jiné než ty doma, pomyslela si Razi, když večer u ohýnku žvýkala placku z nějaké mouky, kterou jim dali jejich průvodci. *Vlastně se ani nepředstavili.* Dva muži, dvě ženy, všichni v zelených pláštích, jako ti v přístavu. A se stejnou náušnicí, jako měl ten vousáč, se kterým ráno mluvili.

Nevěděli o Starém světě téměř nic. Že tam žijí ptáci, to ano. Fénixové? To bylo jedno. Na čem záleželo, bylo, že přijímají lidské přistěhovalce. Proč jenom lidi? Nevěděla. Trochu se o tom hádali. Přece jen na ní i na matce byli trpasličí předci poznat. Ale považovali se vždycky spíš za lidi a to rozhodlo. Nakonec měli štěstí.

Otec měl pravdu v tom, že ve Velké Bystré už zůstat nemohli. Těžko říct, proč si její předkové našli k domovu zrovna takový bahnitý kus světa. V lesích sice žilo dost zvěře, ale s rostoucím počtem obyvatel byl lov stále obtížnější a obtížnější. Na pláních sice šlo chovat kouloně, ale všechna dobrá místa na ranč už byla dávno obsazená. Do okolí se navíc stěhovali další a další trpasličí rodiny, a i když proti novým sousedům nic neměli, jejich příchod znamenal, že ulovit toho šlo ještě míň a žádná volná půda kolem prostě už nešla sehnat.

Takže vyrazili a teď jsou tady. Razi po cestě sledovala všechny projevy místního života. Nad hlavami jim přelétali barevní divocí ptáci a vesele křičeli. *Bylo by v pořádku je lovit, když jsou to ptáci?* Ve větvích občas zahlédla větší, dvou či čtyřruké chlupaté tvory, kteří si

je prohlíželi kulatýma černýma očima. Jednou či dvakrát zachytila na zemi stopy něčeho většího. Měla z toho dobrý pocit. Kdyby museli z té jejich tajemné farmy odejít, v lese by přežili.

„Chutná to jak pražený hovno," přerušila jí sestra myšlenky.

Vzhlédla. Sněhule znechuceně ukusovala z nedopečené placky.

„Tak si to prvně pořádně upeč," ušklíbla se na ni.

„Budeš mluvit slušně, nebo dostaneš," okřikla Sněhuli matka. Otec na ně unaveně pohlédl.

„Opravdu to chutná o dost líp, když to víc propečeš," řekl. „A tvoje matka má pravdu. Měla by ses chovat slušně. A být vděčná za to, co dostaneš."

„Nechápu, proč nás nenechají si něco ulovit," bránila se Sněhule. „Nebo proč prostě něco neulověj sami. Všichni maj přece kuše. Neříkej mi, že by tady nic nepicli."

„To je možná dobrej nápad," pokrčila Razi rameny. „Zkusím se na to zeptat."

Aniž by čekala na souhlas, šla na druhou stranu tábora, kde u vlastního ohně odpočívali jejich průvodci. Jak očekávala, místo placek se ládovali lákavě vypadajícími plátky sušeného masa.

„Ahoj," pozdravila je. Zvedli k ní oči. Cítila, že je otravuje.

„Ehm," pokračovala. „Říkali jsme si, že bychom mohli něco ulovit. Pro všechny. Ale nemáme čím. Nepůjčíte mi kuši? Jedna by stačila."

Zírali na ni. „Ne," řekl pak jeden z nich a sklonil oči zpátky k masu. Přestali si jí všímat. Chvíli tam ještě stála, pak pokrčila rameny a vrátila se.

„Tak to nepůjde," oznámila.

„Kreténi," zaškaredila se sestra. Ani matka, ani otec to tentokrát nekomentovali.

Na spaní se uložili blízko k sobě. Z jiných částí tábora slyšeli chrápání, pak někdo zamlaskal, chrápání utichlo, ale za chvíli se zase vrátilo. Spolu s nimi a jejich průvodci jich na farmu šlo asi dvacet, takže klidnou noc asi nejde čekat, pomyslela si. Zavřela oči.

Ocitla se v hluboké mlze. Napravo ani nalevo nebylo nic vidět. Pak uslyšela zafrkání. Něco se k ní blížilo. Přikrčila se a instinktivně hrábla rukou na záda, kde nosívala kuši. Jenomže teď tam žádná nebyla, samozřejmě. Na loď je se zbraněmi nepustili.

Uslyšela kroky. Něco se blížilo. Má bojovat? *Vždyť je to jen sen*, uvědomila si. *Stačí otevřít oči a probudím se.*

„Razi?" někdo ji volal. Starý hlas. Neznámý. „Razi?" opakoval neznámý. „Slyšíš mě?"

Otevřela oči a probudila se.

Přílet

Eiros letěl nad zelenými vrcholky stromů a pozoroval krajinu pod sebou. Magi a Ura, dva jestřábi, které na jeho ochranu přidělila Postugata, jej provázeli každý po jednom jeho křídle. Bylo nešťastné, že společníci, které mu na cestu přidělila matka, museli zůstat v guvernérčině paláci. Oba ale byli krátce před plánovaným odletem stiženi nenadálou nevolností a nebyli schopni letu. *Kdo ví, co kde snědli.* Možná měl dávat pozor spíš on na ně.

Magi s Urou byli zdvořilí, ale vojensky strozí ptáci. Když se na něco zeptal, vždy mu jeden z nich odpověděl, ale bylo to spíš jen takové „ano, pane“ a „ne, pane“. Po několika marných pokusech vzdal snahu vydolovat z nich něco víc.

Měli za sebou větší část cesty na Jižní Farmu. Eiros byl zvědavý, co tam uvidí. Přestože mu ani tetička Postugata, ani Zarea nic bližšího neřekly, měl pocit, že nemají z jeho rozhodnutí radost. Přestože za těch několik dní v Ur-ňamu nezjistil nic, co by potvrzovalo udání, která jeho matce došla, všechno v pořádku také nebylo. Guvernérka udělovala novým lidským spoluobčanům neúměrně velké pravomoce. To ji na jedné straně šlechtilo, na straně druhé se Eirosovi zdála její důvěra přehnaná. Brát lidi do vojenských a strážních jednotek byla jedna věc. Nechávat je samostatně se rozhodovat, bez dohledu zkušeného ptáka, druhá. Působilo to skoro tak, jako by lidé převzali kontrolu nad celým městem. Což bylo, samozřejmě, absurdní.

Něco ho vytrhlo z myšlenek. Na okraji zorného pole zahlédl v pralese něco, co tam nepatřilo. Zaostřil. V dálce pod ním, směrem, kterým prolétali, zahlédl v zelené mase stromů holá místa.

„Co to je?“ zeptal se svých společníků.

„Co máte na mysli, pane?“ zeptala se Ura.

„No támhle,“ ukázal zobákem. „Nějaké holé místo. Asi vypálené. A támhle za ním další.“

„Ach tak, pane,“ odpověděla mu. „To nic není, pane. Jen pole. Už se blížíme k farmě.“

„Aha, jistě,“ přikývl. Měl na sebe vztek, že mu to nedošlo hned. „Samozřejmě. Pole. Takže tam tedy pěstují obilí pro Ur-ňam? Ale proč je vlastně zakládají v pralese?“

Ura nic neřekla, ale místo ní odpověděl Magi.

„V pralese je úrodnější půda, pane,“ vysvětlil. „Farma samotná je blízko pobřeží. Lidským zaměstnancům se tam lépe žije. Ale na pobřeží není tak dobrá půda, pane. Proto zakládají pole v lese.“

„Aha,“ pokynul. „Ale proč je tedy zakládáme tak daleko od města?“ napadlo ho ještě. „Nebylo by lepší je mít blíž? Všechna ta práce s dopravou obilí…“

„Jsou to jen tři dny cesty, pane,“ ujistil ho Magi. „To není velký problém. A jak víte, bezprostředně kolem Ur-ňamu moc dobrá půda není, pane. Směrem na západ je pustina a pak poušť. Tam nic neroste. Až v oázách, ale tam nová pole zakládat nemůžeme, pane. A na severu máme farmy podobné těm tady.“

„Rozumím,“ odpověděl. Dávalo to smysl. Možná jeho cesta bude přece jen zbytečná. Byl by nakonec jenom rád.

„Támhle už vidíte farmu, pane," upozornila ho Ura. Zaostřil zrak. Kus před nimi, na rozhraní pralesa a savany přecházející v dálce do písečného pobřeží, zahlédl obrysy tábora. Řady stejně vypadajících nízkých dřevěných baráků, ohraničených ze čtyř stran vysokou dřevěnou palisádou. V každém rohu strážní věž.

„Vypadá to spíš jako vězení," řekl znechuceně. „Aspoň takhle zdálky. Proč je tam ten plot a věže?"

„Kvůli trpaslíkům, pane," vysvětloval Magi. „Čas od času někteří utečou strážným v přístavu. A protože brzo zjistí, že ve městě neseženou práci, utíkají dál do vnitrozemí. A pak se snaží živit, jak se dá, pane. Většinu z nich zase chytíme. Z některých se ale stanou banditi. Přepadávají všechny, co chodí po zemi. Někdy střelí i na ptáka."

„Snažíme se jen chránit farmáře, pane," doplnila ho Ura.

„Ach tak," přikývl Eiros uklidněně. „To je dobře."

„Podívejte, pane," mávl Magi zobákem, „už vás vítají."

Na dálku rozpoznal, jak se v palisádě otevřela veliká brána. Zevnitř vystoupilo pár lidí ve světlých šatech a s klobouky na hlavách. Následovalo je několik dalších, oblečených do šedivých šatů.

„Ti v šedivém jsou dělníci, pane," vysvětlovala Ura. „Guvernérka zajišťuje všem stejné oblečení. Je to nejméně nákladné, a taky nejvíc fér, pane. Nikdo nemusí nikomu závidět."

Přikývl. Jak se blížili, rozpoznával víc a víc detailů. Zajímalo ho, jestli uvidí tu rodinu z přístavu. *Ta pihatá dívka, jak jenom se jmenovala?* Zapomněl se jí zeptat.

Ano, támhle stojí. Zakroužil nad nimi a přistál na zemi. Čtyři strážní a asi dvacet lidských dělníků. Včetně té dívky a její rodiny. Stáli a dívali se, jak si po letu roztřepává křídla. Jedna strážná vystoupila dopředu a uklonila se.

„Princ Eiros, předpokládám," pozdravila jej. „Buďte vítán na Jižní Farmě."

„Děkuji," odpověděl a přátelsky zacvakal zobákem. „Jsem rád, že jsem tady. Tohle jsou mí společníci, Magi a Ura." Oba ptáci sklonili hlavu.

„Já se jmenuji Seluša," řekla lidská strážná, „a tohle je můj tým, Porgi, Krum a Haluz. Všichni jsme ve službách Její Excelence Guvernérky Postugaty. Máme na starosti správu tábora a celé farmy."

„Budu vám vděčný, když mě tady provedete," řekl, „ostatně, neplánuji zdržet se dlouho. Dnes, zítra a pak asi opět poletím."

Pohlédl směrem ke skupině dělníků. „Rád bych se hlavně přesvědčil, že je vše v pořádku a o naše nové spoluobčany je dobře postaráno. Že mají dost jídla, slušné bydlení a zvládnutelnou práci. Chtěl bych se proto porozhlédnout po táboře a popovídat si s nimi."

„Samozřejmě, princi," odpověděla Seluša. „Rádi zajistíme všechno, co si budete přát. Jestli dovolíte, připravili jsme pro vás malé pohoštění. Jistě jste po cestě unaven."

„Děkuji vám," přikývl. Měl už opravdu hlad. Ale před tím aspoň pár slov s těmi, kvůli kterým sem přiletěl.

„Jsem rád, že se opět shledáváme," přistoupil k muži, se kterým tehdy mluvil v přístavu. „Povězte mi, je o vás dobře postaráno?"

Muž chvíli neodpovídal. Eiros měl pocit, že vypadá ustaraně. Stejně jako ostatní, i on měl na sobě šedé, jednoduché šaty. Porgi k němu přistoupil.

„Ano, samozřejmě," vyhrkl ze sebe muž nakonec. „Jsme tady zatím ale jenom chvíli. Před pěti dny jsme dorazili. Ale máme jídlo, vodu, a už jsme i začali pracovat."

„To je skvělé," přikývl Eiros spokojeně. „A co přesně děláte?"

„Od včerejška kácíme stromy," vložila se do toho žena. „A před tím jsme tři dny drhli celej tábor."

„Drhli tábor?" Eiros zvedl pohled k Seluše. „Snad jste tady neuklízeli kvůli mně?"

„Běžná praxe," odpověděla pevně a pohlédla přísně na ženu. „Naši dělníci pracují na směny. Jedna část je na poli, druhá uklízí tábor. Udržujeme tady čistotu a pořádek, princi."

„Ten bordel nikdo neuklízel aspoň rok," odplivla si žena na zem. „Všecko smrdělo a některý chatrče se nám rozpadaly pod rukama. Jak v tom moh někdo žít, to nechápu."

„To je opravdu zarážející," podivil se Eiros. Pohlédl směrem k pihaté dívce. Nic neříkala. Mračila se a držela svoji mladší sestru za ruku. Jako by ji držela zpátky.

„A co byste řekla vy, slečno?" zeptal se jí. Z nějakého důvodu jí důvěřoval. „Jste tady teprve pár dní, ale už jste si určitě udělala obrázek. Chovají se k vám tady dobře?"

Pokrčila rameny. „Nemůžeme si stěžovat. Přišli jsme sem a nic nemáme. Jsme vděční za všechno, co dostaneme. Jenom…"

„Jenom?"

„Máma má pravdu," dokončila. „Možná by vláda měla zajistit přistěhovalcům lepší baráky. Nebo si můžeme postavit vlastní, když na to budeme mít čas. A ten kus lesa, co máme vymýtit…"

„Ano?" povzbuzoval ji.

„Naše vesnice stála taky uprostřed lesů," vysvětlovala. „Máme zkušenosti s tím, kde co může vyrůst. Tady z toho nic nebude. Možná tak rok, dva se podaří něco sklidit, ale pak bude po všem. Není tu dobrá půda. Říkala jsem jim to několikrát, ale nikdo mě neposlouchá."

„Je to pravda?" obrátil se k Seluše. „Skutečně vám radila zde pole nezakládat?"

Strážná se zamračila. „Je tady nová, princi," odpověděla pak, „a myslí si, že se vyzná líp než my, co jsme tu už pět a víc let. Vůbec tomu nerozumí. Půda tady je jiná než v Novém světě. Na starších polích, kde jsou teď ostatní dělníci, úspěšně sklízíme již několikátým rokem."

„Až se vrátím do Ur-ňamu, podívám se na záznamy o dodávkách obilí," řekl. „Pokud by se ukázalo, že zdejší farma není výdělečná, bude třeba to prošetřit."

„Samozřejmě, princi," uklonila se strážná.

„A na ta pole se budu chtít zítra podívat," doplnil Eiros. „Na ta nová i na ta, kde teď pracují ostatní dělníci."

Seluša s Porgim se po sobě podívali. Eirosovi neušel jejich znepokojený pohled. *Je tam něco, co mi nechtějí ukázat?*

„Samozřejmě, princi," řekla pak Seluša. „Ačkoliv bych vás chtěla upozornit, že na polích toho není mnoho k vidění. Prostě jen obilí,

pane. Pokud byste ale chtěl, mohli bychom se zítra vypravit s novými farmáři, abyste viděl, jak mýtí les.“

„Budu chtít vidět všechno,“ klapl zobákem Eiros. „Nová pole i ta stará. Moje matka požaduje podrobné hlášení.“ Odmlčel se.

„Ale teď už bychom mohli na tu večeři,“ řekl smířlivě. „Popovídat si i podívat se na pole můžeme později.“

„Jak si přejete,“ odpověděla Seluša. „Pojďte prosím za mnou.“ Otočila se a pokynula mu. Porgi stál pořád vedle dívčina otce a zlostně se mračil.